

ZIJ AAN ZIJ

De juiste balans



29 februari 2024 Door [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Hand in hand

Hoe doe je dat als lesbisch koppel? Ga je overal hand in hand over straat, en durf je overal in het openbaar te zoenen? Een aantal van jullie denkt nu waarschijnlijk, duh, ja natuurlijk. Vanzelfsprekend. Maar anderen zullen misschien denken: zoenen op straat? Ik dacht het niet. En weer anderen zitten ertussenin. Hoe vind je de juiste balans?

Als het aan mij ligt, schreeuw ik het overal van de daken en laat ik het overal zien. Misschien soms wel eens iets té provocerend. Dan is er een soort stemmetje in mijn achterhoofd dat zegt: hm, de boel kan hier nog wel wat meer emancipatie gebruiken, laten we daar maar even een steentje aan bijdragen en de vrijheid zichtbaar maken. Elk gaykoppel dat hier hand in hand over straat gaat, helpt de buurt een stukje verder naar homo-tolerantie. Die dingen denk ik dan. En het liefst doe ik er dan nog een schepje bovenop door ook nog een fijne zoen te geven.

Een andere benadering kan ik ook heel goed begrijpen. Mijn vriendin is er heel af en toe iets terughoudender in. Een tijd terug liepen we wat later op de avond over straat. Er stond een groepje jongeren en de sfeer voelde grimmig. Een paar van de jongeren keken al op een wat uitdagende manier rond. Alsof ze op zoek waren naar actie. Eenmaal dichterbij koos mijn vriendin ervoor mijn hand los te laten. Ik ging erin mee en respecteerde haar grenzen. Achteraf ben ik haar ook erg dankbaar, omdat het ons waarschijnlijk een lastige situatie heeft bespaard.

Als er wel iets zou zijn gebeurd, zou zij waarschijnlijk degene zijn geweest die er flink tegenin was gegaan, iets wat ik dan weer graag voorkom.

En nu, met een kleintje thuis, ben ik me er nog veel bewuster van dat ik veilig thuis moet komen, voor mezelf én voor de kleine. Dat heb ik al als ik gewoon over straat fiets en extra oplettend ben, zodat me in het verkeer niets overkomt.

De kleine willen we de juiste boodschap meegeven. Staan voor jezelf. Voor wie jij bent. Zodat zij later met opgeheven hoofd kan uiten wat zij vindt, denkt en voelt. Dat doet ze nu al volop, daar hoeven we ons geen zorgen over te maken. Laatst waren we samen in gesprek, en ons dochtertje wilde wat vragen. Na een aantal vergeefse pogingen ons te onderbreken, schalde ineens de naam van mijn vriendin keihard door het huis. We schrokken allebei en vielen stil. 'Ja hoor lieve schat, je hebt ook helemaal gelijk', reageerde ik. 'Inderdaad', vulde mijn vriendin aan, gewoon van je laten horen, die moeders van jou ook!

Het is telkens zoeken naar de juiste balans. En uiteraard speelt mee hoe sterk je je voelt op dat moment. In zo'n 95 procent van de gevallen gaan we ervoor en blijven we elkaars handen vasthouden. En heel, heel af en toe laten we toch maar los en kiezen we voor veiligheid.

Het zou niet nodig moeten zijn. Maar er is binnen onze samenleving toch echt verschil in tolerantie te bemerken. Gelukkig niet in onze stad. Daar voelt het heerlijk vrij en voelen we ons geaccepteerd.

Mijn boodschap is: hoe meer we elkaars hand vasthouden en overal zichtbaar zijn, hoe sterker we staan.

